

Feijóo renuncia a Catalunya

«La imatge d'un líder del PP centrat i "galleguista" pot acabar sent un dels fraus més exitosos -fins ara- de la política espanyola»

La manifestació celebrada a Barcelona en favor de castellà com a llengua vehicular a Catalunya (amb una capacitat mobilitzadora ben migrada) va tornar a reunir els tres partits del bloc de la dreta espanyola: el PP, Vox i un Ciutadans ja molt escarransit. Va ser la versió de la plaça de Colom en el terreny de la política lingüística. És a dir, la insistència del principal partit de la dreta espanyola en el nacionalisme castellanista i el menyspreu real a les altres llengües de Sepharad. Alberto Núñez Feijóo no hi va ser, però el PP sí, i ben representat, ja que hi era la secretària general, Cuca Gamarra.

Feijóo va despertar expectació en el moment de la seva arribada al lideratge del PP. Però l'interès inicial va cedir aviat a cert escepticisme. El suposat nou to del dirigent gallec ("no he vingut a insultar Pedro Sánchez, sinó a derrotar-lo") no s'ha correspost amb el seu discurs ni accions, gairebé igual d'agressives que les de Pablo Casado. Molt més matisat en el lèxic, però amb el mateix afany deslegitimador. Que no ha canviat res a Génova ho demostra el rebuig a renovar el CGPJ. En la manera de voler conquerir el poder, Feijóo s'ha format en la mateixa escola que el seu antecessor i la resta de la direcció.

En el cas de Catalunya, les coses no són millor. Tot i que Feijóo va assajar un aire diferent davant els empresaris catalans en les jornades del Cercle d'Economia, de seguida va recuperar els grans *hits* dels populars, desenterrant altre cop ETA i parlant d'*apartheid* lingüístic a Catalunya. El PP ha mantingut la mateixa obsessió contra la política d'aliances de Sánchez i el suposat "galleguisme" de Feijóo -que sempre ha estat negat per les forces nacionalistes gallegues- ha quedat en no-res.

És el líder popular presoner del clima polític madrileny, malgrat la seva voluntat, o simplement actua amb càlcul polític i creu que no pot prescindir del vot més ultra, sobretot mentre continuï el pols amb Vox? No ho sabem. Però potser tampoc és tan rellevant saber-ne la resposta. El que està clar és que Feijóo s'ha adaptat sense massa entrebancs a l'ecosistema ideològic de la dreta espanyola.

La precampanya electoral se li pot fer llarga, repeteixen alguns analistes. Una veritat que va confirmar el seu pobre debat al Senat amb Sánchez, on va jugar amb desavantatge, això és cert, però sense aprofitar el poc temps que tenia per dissenyar un discurs alternatiu que no fossin els atacs previsibles contra l'adversari. Tot indica que l'expresident de la Xunta ho fia tot a una estratègia sense riscos ni gosadies, que per força recorda els temps i maneres de Mariano Rajoy, esperant que corrin els mesos i les enquestes el mantinguin al davant fins que s'obrin les urnes.

Pel que fa a Catalunya, sembla que el president del PP no farà cap esforç per modular el seu missatge. Amb els sondejos que té, creu que pot guanyar i governar sense Catalunya. Potser espera que així que es consolidi al davant del PP, o un cop arribi a la Moncloa, si això es produeix, els resultats del seu partit a Catalunya milloraran una mica. És possible. Però això implica que el PP renuncia a fer política aquí, donant per bona la idea que la seva formació no surti de la marginalitat en què ara es troba. Difícil de combinar amb la seva crida perquè els populars catalans connectin amb la majoria de la societat del país. La imatge d'un líder del PP centrat i "galleguista" pot acabar sent un dels fraus més exitosos -fins ara- de la política espanyola.